

În temeiul Deciziei primului-ministru nr. 234/2006 privind numirea domnului Dan Cristian Georgescu în funcția de președinte al Autorității Naționale pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației,

În temeiul dispozițiilor art. 7 alin. (1), (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2006 privind înființarea Autorității Naționale pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației, ale art. 36 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002 privind cadrul general de reglementare a comunicațiilor, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 591/2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 23 alin. (2) din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003 privind stabilirea procedurii de soluționare a litigiilor ce intră în competența Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații,

PREȘEDINTELE AUTORITĂȚII NAȚIONALE PENTRU REGLEMENTARE ÎN COMUNICAȚII ȘI TEHNOLOGIA INFORMAȚIEI

emite prezenta:

DECIZIE PRIVIND SOLUȚIONAREA LITIGIULUI DINTRE S.C. WORLD TELECOM NETWORK S.R.L. ȘI S.C. RCS & RDS S.A.

I. Introducere

A. Sesizarea reclamantei

La data de 4 octombrie 2007, reclamanta S.C. World Telecom Network S.R.L. (denumită în continuare *WTM*), cu sediul în Timișoara, Str. Palmierilor nr. 13, județul Timiș, a introdus la Autoritatea Națională pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației (denumită în continuare *ANRCTI*), în temeiul dispozițiilor art. 36 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002 privind cadrul general de reglementare a comunicațiilor, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 591/2002, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 1 alin. (2) din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003 privind stabilirea procedurii de soluționare a litigiilor ce intră în competența Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații, o sesizare împotriva pârâtei S.C. RCS & RDS S.A. (denumită în continuare *RCS & RDS*), cu sediul în București, Str. Dr. N. Staicovici nr. 73-75, et. 2, sector 5, solicitând *ANRCTI*, în principal, să pronunțe o decizie care să țină loc de contract în privința acelor clauze ale

proiectului acordului de interconectare pe care părțile nu le-au agreat, referitoare la sfera serviciilor de interconectare ce vor face obiectul acordului, modalitatea de calcul al cuantumului scrisorii de garanție bancară și clauza penală, iar, în subsidiar, să oblige *RCS & RDS* să încheie acordul de interconectare în condițiile stabilite prin decizia de soluționare a litigiului în termen de 2 zile de la pronunțarea, respectiv comunicarea acesteia, precum și stabilirea unui termen pentru implementare de maxim 3 luni, sub sancțiunea plății de daune-interese în cuantum de 1.000 Euro pe zi de întârziere pentru nerespectarea acestor termene (prin introducerea unei clauze penale în cuprinsul acordului de interconectare).

Sesizarea a fost înregistrată la *ANRCTI* cu nr. 7/204162/04.10.2007.

Pentru soluționarea sesizării sale, reclamanta a ales procedura contencioasă.

B. Desfășurarea procedurii în fața *ANRCTI*

În temeiul dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003, președintele *ANRCTI*, prin Decizia nr. 3172/2007, a numit comisia responsabilă cu soluționarea litigiului dintre *WTN* și *RCS & RDS* (denumită în continuare *Comisia*), formată din următoarele persoane:

- domnul Sebastian Popovici, șef serviciu Litigii și Protecția Drepturilor Utilizatorilor, Direcția Juridică, în calitate de președinte;
- doamna Mihaela-Alexandra Mereuță, consilier juridic, Serviciul Litigii și Protecția Drepturilor Utilizatorilor, Direcția Juridică, în calitate de membru;
- doamna Andreea-Silvana Crăciun, expert, Serviciul Acces și Interconectare, Direcția Reglementare Economică, în calitate de membru;
- domnul Cosmin-Gabriel Stanciu, expert, Serviciul Acces și Interconectare, Direcția Reglementare Economică, în calitate de membru;
- domnul Florin-Adrian Dragomir, șef serviciu Reglementări Tehnice Comunicații Electronice, Direcția Reglementare Tehnică, în calitate de membru.

În temeiul dispozițiilor art. 16 alin. (2) din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003, la data de 11 octombrie 2007 *Comisia* a comunicat *RCS & RDS* o copie de pe sesizarea *WTN*, solicitând părții să depună răspunsul la sesizare în termen de 15 zile. La data de 31 octombrie 2007, *RCS & RDS* a depus răspunsul la sesizare, înregistrat la *ANRCTI* cu nr. 7/322654/31.10.2007.

În temeiul dispozițiilor art. 18 din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003, părțile au fost invitate la data de 12 noiembrie 2007 la sediul central al *ANRCTI* din București, B-dul Libertății nr. 14, sector 5, în vederea dezbaterii litigiului pe fond. Dezbaterile din cadrul acestei ședințe au fost consemnate în procesul-verbal înregistrat la *ANRCTI* cu nr. 7/205141/03.12.2007.

În vederea continuării dezbaterilor pe fond și pentru a da posibilitatea părților să depună înscrisurile solicitate de *Comisie*, în temeiul dispozițiilor art. 19 din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003, părțile au fost invitate la data de 5 decembrie 2007 la sediul central al *ANRCTI*. Dezbaterile din cadrul acestei ședințe au fost

consemnate în procesul-verbal înregistrat la *ANRCTI* cu nr. 7/205284/12.12.2007.

Având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul dispozițiilor art. 260 alin. (1) din Codul de procedură civilă, *Comisia* a amânat pronunțarea și, la data de 21 decembrie 2007, în temeiul dispozițiilor art. 20 din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003, a comunicat părților soluția preliminară privind litigiul dintre *WTN* și *RCS & RDS*, împreună cu măsurile propuse în vederea soluționării litigiului.

Având în vedere că niciuna dintre părți nu a transmis cerere de reanalizare a soluției preliminare, după expirarea termenului de 15 zile prevăzut la art. 21 alin. (1) din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003, *Comisia* a considerat procedura finalizată.

La data de 14 ianuarie 2008, în temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003 *Comisia* a prezentat președintelui *ANRCTI* raportul conținând propunerile de soluționare a litigiului dintre *WTN* și *RCS & RDS*.

II. Susținerile părților

A. Susținerile reclamantei

În susținerea sesizării sale, *WTN* a arătat că a solicitat *RCS & RDS*, încă din luna aprilie 2007, negocierea și încheierea unui acord de interconectare, propunând ca soluție tehnică interconectarea indirectă, prin intermediul serviciului de tranzit oferit de S.C. Romtelecom S.A. Având în vedere că pârâta nu a răspuns la această adresă, *WTN* a reiterat solicitarea, însă nici de această dată nu a primit vreun răspuns.

Ulterior, ca urmare a emiterii Deciziei președintelui *ANRCTI* nr. 2849/2007 privind interconectarea cu rețeaua publică de telefonie operată de Societatea Comercială „RCS & RDS” – S.A., în vederea terminării la puncte fixe a apelurilor, având în vedere că pârâtei i-au fost impuse obligația de transparență, obligația de furnizare a unor servicii și de acordare a accesului la anumite facilități, precum și obligația referitoare la controlul tarifelor, *WTN* a transmis *RCS & RDS* o nouă solicitare în vederea încheierii unui acord de interconectare. Cu toate că, potrivit prevederilor art. 7 alin. (4) din decizia menționată, „În ceea ce privește cererile în vederea încheierii unui acord de interconectare transmise Operatorului până la data de 20 iunie 2007, termenul maxim de negociere este de 15 zile de la data comunicării prezentei decizii”, iar decizia a fost comunicată *RCS & RDS* la data de 8 august 2007, aceasta a răspuns solicitării *WTN* abia la data de 5 septembrie 2007, transmițând un proiect de acord de interconectare și invitând reprezentantul *WTN* la sediul său în vederea semnării acordului la data de 7 septembrie 2007. Spre deosebire de propunerea reclamantei, proiectul conținea ca soluție tehnică interconectarea indirectă la comutatorul S.C. Romtelecom S.A. Sud-Vest București și, de asemenea, limita sfera serviciilor ce urmau să facă obiectul acordului la serviciul de interconectare în vederea terminării în rețelele celor două părți a apelurilor originate de abonații acestora, contrar solicitării *WTN* și cu încălcarea

prevederilor art. 5 din Decizia președintelui *ANRCTI* nr. 2849/2007, care impun *RCS & RDS* obligația de a oferi beneficiarilor cel puțin serviciul de interconectare în vederea terminării la puncte fixe a apelurilor, fără a distinge în funcție de locul de origine a apelurilor. Având în vedere aceste aspecte, reclamanta a apreciat că, deși formal pârâta și-a îndeplinit obligația de a transmite un proiect de acord, în fapt demersul *RCS & RDS* nu îi oferea posibilitatea – și, implicit, dreptul conferit de lege – de a negocia prevederile acordului. Ca urmare, la data 10 septembrie 2007, *WTN* a transmis pârâtei observațiile sale cu privire la proiectul acordului de interconectare, propunând și o dată pentru semnarea acestuia, însă nici până la data sesizării *ANRCTI* nu a mai primit vreun răspuns din partea *RCS & RDS*.

În concluzie, reclamanta a apreciat că *RCS & RDS* a încălcat atât obligația stabilită de dispozițiile art. 7 alin. (4) din Decizia președintelui *ANRCTI* nr. 2849/2007, menționate anterior, cât și pe aceea stabilită de prevederile art. 7 alin. (1), dacă s-ar presupune prin absurd că prima solicitare transmisă *RCS & RDS* de către *WTN* ar fi cea din 20 august 2007, deși, în fapt, astfel cum a precizat *WTN* și în sesizarea înaintată *ANRCTI* la data de 11 mai 2007, în cadrul unui litigiu având același obiect: obligarea *RCS & RDS* la negocierea și încheierea un acord de interconectare, prima solicitare în acest sens a fost adresată pârâtei la data 17 aprilie 2007. Mai mult, în opinia reclamantei, din corespondența depusă la dosarul cauzei rezultă că prevederile proiectului de acord transmis de pârâtă încalcă dispozițiile art. 5 alin. (1), (2) și (5), precum și ale art. 6 din decizia menționată.

În ceea ce privește clauzele proiectului acordului de interconectare, *WTN* a arătat că a propus pârâtei modificarea prevederilor referitoare la scrisoarea de garanție bancară, solicitând stabilirea unei modalități clare de calcul al acesteia. În cadrul dezbaterilor, reclamanta a propus ca valoarea acesteia să fie determinată în funcție de volumul de trafic estimat a fi trimis către rețeaua *RCS & RDS*, respectiv 50.000 minute/lună inițial, urmând ca, în funcție de volumul traficului ce va fi realizat, să se actualizeze și valoarea garanției. *WTN* a mai precizat că nu este de acord cu modalitatea de calcul propusă de pârâtă, și anume calcularea garanției în funcție de numărul fluxurilor E1 existente în comutatorul S.C. Romtelecom S.A. din Timișoara și volumul maxim de minute ce poate fi transmis pe aceste legături (400.000 minute), deoarece valoarea garanției ar fi vădit disproporționată.

Cât privește sfera serviciilor ce urmează a face obiectul acordului, *WTN* a apreciat că pârâta își încalcă în mod flagrant obligațiile stabilite prin Decizia președintelui *ANRCTI* nr. 2849/2007, întrucât prevederile art. 5 din această decizie nu disting în funcție de rețeaua în care sunt originare apelurile, *RCS & RDS* având obligația de a furniza serviciul de interconectare în vederea terminării tuturor apelurilor preluate din rețeaua reclamantei, fie că acestea sunt originare în această rețea, fie că sunt originare în rețelele altor furnizori cărora *WTN* le asigură serviciul de tranzit, fie că sunt originare prin intermediul serviciului de selectare sau pre-selectare a transportatorului. Astfel, reclamanta a precizat că, din modificările pârâtei la proiectul de acord, rezultă că aceasta a refuzat în mod expres includerea în obiectul acordului a serviciului de interconectare în vederea terminării apelurilor „originare în alte rețele de comunicații electronice din România și tranzitate prin rețeaua *WTN*”, precum și

a celor „originate în alte rețele de comunicații electronice din afara României și tranzitate prin rețeaua *WTN*”.

Referitor la soluția tehnică de interconectare, reclamanta a precizat că își menține propunerea, respectiv interconectarea indirectă prin intermediul serviciului de tranzit oferit de S.C. Romtelecom S.A., această soluție nepresupunând resurse tehnice suplimentare pentru niciuna dintre părți. În replică, *RCS & RDS* a arătat că este de acord cu soluția interconectării indirecte, dar că nu poate exprima un punct de vedere cu privire la comutatorul S.C. Romtelecom S.A. din Timișoara, precizând că soluția propusă în proiect viza comutatorul S.C. Romtelecom S.A. Sud-Vest București. Ulterior, în cadrul dezbaterilor, reclamanta a arătat că, astfel cum rezultă din prevederile Anexei 1 - „*Soluția de interconectare*” la proiectul de acord transmis *ANRCTI* de către *RCS & RDS* la data de 27 noiembrie 2007 și înregistrat cu nr. 7/323802/27.11.2007, pârâta a agreat în întregime soluția tehnică propusă de *WTN*.

Referitor la termenul de implementare a acordului, *WTN* a solicitat *ANRCTI* să impună un termen maxim de 3 luni de la data semnării acestuia, precum și plata de daune-interese pentru nerespectarea acestui termen.

În ceea ce privește clauza penală, reclamanta a precizat că, deși *RCS & RDS* nu este de acord cu introducerea în cuprinsul acordului a unei astfel de clauze, își menține solicitarea, având în vedere atitudinea notorie a pârâtei de tergiversare a negocierilor și nerespectare a obligației de a asigura interconectarea, însă, în măsura în care i s-ar respinge cererea privind impunerea unei clauze penale în acordul de interconectare, dorește ca *ANRCTI* să stabilească daune cominatorii.

În concluzie, având în vedere că părțile nu reușesc să agreeze o parte din clauzele esențiale ale acordului de interconectare, *WTN* a solicitat *ANRCTI*, în principal, să pronunțe o decizie care să țină loc de contract în privința acestor clauze, iar, în subsidiar, să oblige *RCS & RDS* să încheie acordul în condițiile stabilite prin decizia de soluționare a litigiului în termen de 2 zile de la pronunțarea, respectiv comunicarea acesteia, precum și stabilirea unui termen pentru implementare de maxim 3 luni, sub sancțiunea plății de daune-interese în cuantum de 1.000 Euro pe zi de întârziere pentru nerespectarea acestor termene (prin introducerea unei clauze penale în cuprinsul acordului de interconectare).

B. Susținerile pârâtei

În cadrul dezbaterilor, *RCS & RDS* a transmis observațiile sale cu privire la modificările propuse de *WTN* la proiectul acordului de interconectare, din care rezultă că pârâta și-a manifestat disponibilitatea încheierii acordului exclusiv în vederea furnizării serviciului de interconectare în vederea terminării în rețelele celor două părți a apelurilor inițiate de abonații acestora. În ceea ce privește soluția tehnică de interconectare, pârâta a agreat în totalitate propunerea *WTN*, iar, referitor la clauza penală, a arătat că nu este de acord cu introducerea în cuprinsul acordului a unei astfel de clauze, precizând că, pentru nerespectarea contractului de către *RCS & RDS*, reclamanta are la dispoziție acțiunea în răspundere civilă contractuală din dreptul comun.

Referitor la solicitarea *WTN* privind obligarea părâtei la plata de daune-interese pentru nerespectarea termenului de implementare a acordului, *RCS & RDS* a menționat că nu este de acord cu stabilirea despăgubirilor prin decizia de soluționare a litigiului, întrucât, pentru nerespectarea termenului prevăzut în contract, reclamanta poate angaja răspunderea contractuală a părâtei în condițiile dreptului comun, precizând totodată că, în opinia sa, *ANRCTI* nu are competența materială de a stabili astfel de despăgubiri.

Cu privire la modalitatea de calcul al garanției bancare, *RCS & RDS* a propus calcularea acesteia în funcție de numărul fluxurilor E1 existente în comutatorul S.C. Romtelecom S.A. din Timișoara și volumul maxim de minute ce poate fi transmis pe aceste legături (400.000 minute).

III. Opinia *Comisiei*

A. Competența *ANRCTI*

Potrivit dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. i) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2006 privind înființarea Autorității Naționale pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației, una dintre funcțiile *ANRCTI* este aceea de organ de decizie în soluționarea litigiilor dintre furnizorii de rețele și de servicii în domeniul comunicațiilor electronice, în scopul asigurării liberei concurențe și al protecției intereselor utilizatorilor pe piețele acestor servicii, iar, potrivit dispozițiilor art. 36 alin. (1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002, „Art. 36. – (1) *În situația apariției unui litigiu între furnizori de rețele sau de servicii de comunicații electronice în legătură cu obligațiile impuse acestora prin dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență sau ale legislației speciale în domeniul comunicațiilor electronice sau de către ANRCTI în conformitate cu aceste dispoziții, partea interesată poate sesiza ANRCTI în vederea soluționării litigiului sau poate introduce o cerere de chemare în judecată la instanța competentă. ANRCTI soluționează litigiul în termen de 4 luni de la data sesizării, în afara situațiilor excepționale, în care un termen mai lung este necesar pentru buna soluționare a cazului.*

[...]

(4) *Decizia emisă de președintele ANRCTI, în condițiile prezentului articol, constituie act administrativ-jurisdicțional, putând fi atacată în contencios administrativ [...].”*

Așadar, *ANRCTI* are calitatea de organ administrativ-jurisdicțional specializat în soluționarea litigiilor din domeniul comunicațiilor electronice, iar, potrivit acestor dispoziții legale, competența sa materială este limitată la soluționarea litigiilor născute în legătură cu obligațiile impuse furnizorilor prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2002 sau ale legislației speciale în domeniul comunicațiilor electronice ori de către *ANRCTI* în conformitate cu aceste dispoziții.

În cauza de față, *WTN* a solicitat *ANRCTI*, în principal, să pronunțe o decizie care să țină loc de contract în privința acelor clauze ale proiectului acordului de interconectare pe care părțile nu le-au agreat, referitoare la sfera serviciilor de interconectare ce vor face obiectul acordului, modalitatea de calcul al cuantumului scrisorii de garanție bancară și clauza penală, iar, în

subsidiar, să oblige *RCS & RDS* să încheie acordul de interconectare în condițiile stabilite prin decizia de soluționare a litigiului în termen de 2 zile de la pronunțarea, respectiv comunicarea acesteia, precum și stabilirea unui termen pentru implementare de maxim 3 luni, sub sancțiunea plății de daune-interese în cuantum de 1.000 Euro pe zi de întârziere pentru nerespectarea acestor termene (prin introducerea unei clauze penale în cuprinsul acordului de interconectare).

În motivarea cererii, *WTV* a invocat, în esență, încălcarea de către pârâtă a obligațiilor stabilite de dispozițiile art. 4 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 privind accesul la rețelele publice de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 527/2002, cu modificările și completările ulterioare, respectiv de prevederile art. 5 alin. (1), (2) și (5), art. 6 și art. 7 alin. (4) din Decizia președintelui *ANRCTI* nr. 2849/2007. Având în vedere că argumentele aduse de reclamantă în sprijinul sesizării sale privesc încălcarea de către *RCS & RDS* a unor obligații prevăzute de legislația din domeniul comunicațiilor electronice, rezultă că *ANRCTI* este competentă să soluționeze sesizarea *WTV*.

B. Fondul

Având în vedere cele de mai sus, *Comisia* urmează a se pronunța asupra solicitărilor reclamantei pe baza susținerilor scrise și orale ale celor două părți, documentelor depuse la dosar și legislației aplicabile din domeniul comunicațiilor electronice.

1. Capătul de cerere privind pronunțarea de către ANRCTI a unei decizii de soluționare a litigiului care să țină loc de contract în privința acelor clauze asupra cărora părțile nu au ajuns la un acord

În susținerea cererii sale, arătând că părțile nu reușesc să agreeze o parte din clauzele esențiale ale acordului de interconectare, *WTV* a solicitat *ANRCTI*, în principal, să pronunțe o decizie care să țină loc de contract în privința acestor clauze. În ceea ce privește temeiul legal al acestei solicitări, *WTV* a arătat că acesta este reprezentat, pe de o parte, de prevederile art. 5 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002, iar, pe de altă parte, de un argument de logică juridică, potrivit căruia creditorul are dreptul la executarea în natură a obligației ce îi incumbă debitorului său.

Comisia arată că, atât în literatura de specialitate, cât și în jurisprudență, pronunțarea de către instanța de judecată a unei hotărâri care să țină loc de contract a fost întemeiată în drept pe dispozițiile art. 1073 și 1077 din Codul civil, iar în fapt pe existența unei promisiuni bilaterale (unui antecontract) de vânzare-cumpărare, în care ambele părți se obligă să încheie, în viitor, la un preț stabilit, contractul de vânzare-cumpărare. În acele situații în care promitentul-vânzător nu și-a respectat obligația asumată și a vândut lucrul altei persoane, beneficiarul-cumpărător nu poate cere decât daune-interese, însă, în condițiile în care bunul se află încă în patrimoniul vânzătorului, instanța, în lumina principiului executării în natură a obligațiilor și

reparării în natură a pagubelor, poate pronunța o hotărâre care să țină loc de contract de vânzare-cumpărare, transferul proprietății operând de la data la care hotărârea rămâne definitivă. Cu toate acestea, instanțele au fost de regulă reticente în a pronunța o astfel de hotărâre, arătând că, în măsura în care acordul de voință dintre părți nu poate fi clar stabilit – spre exemplu, prin existența unui antecontract – instanța nu poate suplini consimțământul uneia dintre părți, obligând-o să vândă bunul celeilalte părți.

Potrivit prevederilor art. 1073 din Codul civil, *„Creditorul are dreptul de a dobândi îndeplinirea exactă a obligației, și în caz contrar are dreptul la dezdăunare”*, iar, potrivit prevederilor art. 1077, *„Nefiind îndeplinită obligația de a face, creditorul poate asemenea să fie autorizat a o aduce el la îndeplinire, cu cheltuiala debitorului.”* Comisia învederează că obligațiile având ca obiect prestarea de servicii sunt, de regulă, obligații de a face *intuitu personae*, executarea lor presupunând o activitate personală deosebită din partea debitorului, activitate avută în vedere de creditor la nașterea raportului juridic obligațional. Aceste obligații nu sunt susceptibile de executare silită în natură, cu atât mai puțin creditorul nu poate aduce el însuși la îndeplinire o astfel de obligație pe cheltuiala debitorului. În cazul neexecutării unei astfel de obligații, creditorul are doar dreptul de a pretinde și de a obține plata de daune-interese. Așadar, în cazul acestei categorii de obligații (obligații de a face *intuitu personae*), regula care se aplică este aceea prevăzută de dispozițiile art. 1075 din Codul civil: *„Orice obligație de a face sau de a nu face se schimbă în dezdăunări, în caz de neexecutare din partea debitorului”*, iar nu regula stabilită de prevederile art. 1077 din Codul civil menționată anterior. Or, în speța de față, apreciem că obligația ce incumbă *RCS & RDS* are un caracter *intuitu personae*, neputând fi îndeplinită decât prin faptul personal al debitorului și prin executare voluntară din partea acestuia.

Mai mult, însăși reclamanta recunoaște că părțile nu au convenit aspecte esențiale ale acordului de interconectare, nefiind realizat acordul de voință. Chiar dacă în speță voința de a contracta a părâtei este suplinită de o obligație legală de a încheia acorduri de interconectare în urma solicitărilor primite din partea furnizorilor, stabilită de prevederile art. 6 alin. (1) din Decizia președintelui *ANRCTI* nr. 2849/2007, în materia accesului și interconectării, în situația în care negocierile dintre furnizori eșuează, competența *ANRCTI* este conferită de prevederile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002, autoritatea având dreptul să stabilească condițiile concrete ale interconectării, după cum vom arăta în continuare.

În primul rând, reînvederăm că, în sectorul comunicațiilor electronice, principiul care guvernează raporturile comerciale dintre furnizorii de rețele și servicii de comunicații electronice este cel al libertății contractuale, de regulă furnizorii nefiind obligați să negocieze și să încheie contracte în măsura în care acestea nu ar corespunde intereselor lor comerciale. În ceea ce privește conținutul clauzelor contractuale, acest principiu se concretizează în posibilitatea părților de a stabili drepturile și obligațiile corespunzătoare, contractul urmând a fi încheiat cu respectarea dispozițiilor legale aplicabile.

Acest principiu a fost consacrat în legislația specială din domeniul comunicațiilor electronice de prevederile art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002, potrivit căreia *„Încheierea acordurilor de acces și interconectare se realizează potrivit principiilor libertății contractuale și negocierii cu bună-*

credință a condițiilor tehnice și comerciale ale acestora, cu respectarea dispozițiilor prezentei ordonanțe." Aceste prevederi legale stabilesc cadrul general de negociere în vederea încheierii acordurilor de acces sau interconectare între furnizorii de rețele și servicii de comunicații electronice, prin încheierea acordurilor stabilindu-se condițiile tehnice și comerciale necesare furnizării serviciilor de acces sau interconectare.

Pe de altă parte, la nivel european este recunoscută necesitatea existenței unui cadru legislativ care să reglementeze mecanisme adecvate în vederea asigurării unui climat concurențial normal în ceea ce privește furnizarea de servicii de comunicații electronice și asigurarea interoperabilității acestora, inclusiv în situații în care există diferențe în ceea ce privește puterea de negociere a furnizorilor. În cazurile în care negocierile comerciale dintre furnizori nu conduc la încheierea unor acorduri de interconectare, autoritatea de reglementare trebuie să aibă puterea de a asigura, în interesul utilizatorilor finali, accesul și interconectarea în condiții adecvate, precum și interoperabilitatea serviciilor, prin impunerea unor obligații specifice în sarcina furnizorilor care controlează accesul la utilizatorii finali.

În legislația românească din domeniul comunicațiilor electronice, aceste principii sunt transpuse prin dispozițiile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002, potrivit căreia „*Art. 5. - (1) Autoritatea de reglementare va lua toate măsurile necesare pentru a încuraja și, acolo unde este cazul, a asigura, în conformitate cu prevederile prezentei ordonanțe, accesul și interconectarea în condiții adecvate, precum și interoperabilitatea serviciilor, cu respectarea principiilor eficienței economice, promovării concurenței și ale maximizării beneficiului utilizatorului final.*

(2) Măsurile adoptate potrivit alin. (1) pot viza, în special, impunerea următoarelor obligații, fără a aduce atingere măsurilor ce ar putea fi luate în conformitate cu prevederile art. 8 față de operatorii cu putere semnificativă pe piață:

a) obligații în sarcina operatorilor care controlează accesul la utilizatorii finali, inclusiv, acolo unde este cazul, obligația de a asigura interconectarea rețelelor acestora, dacă impunerea acestor obligații este necesară pentru asigurarea conectivității între utilizatorii finali;

b) obligația operatorilor de a furniza accesul la anumite elemente ale infrastructurii asociate, stabilite prin dispozițiile legale adoptate potrivit art. 6, în condiții echitabile, rezonabile și nediscriminatorii, dacă impunerea acestei obligații este necesară pentru a asigura accesul utilizatorilor finali la serviciile de difuzare în format digital a programelor de radio sau de televiziune.

(3) Autoritatea de reglementare poate stabili condiții tehnice sau operaționale care trebuie îndeplinite de către furnizorul sau beneficiarii accesului, în cazul în care impune unui operator obligații de furnizare a accesului în condițiile art. 12, dacă această măsură este necesară pentru asigurarea funcționării normale a rețelei.

(4) Obligațiile și condițiile impuse potrivit prevederilor alin. (1)-(3) trebuie să fie obiective, transparente, proporționale și nediscriminatorii, iar impunerea lor trebuie să se realizeze în urma parcurgerii procedurilor prevăzute la art. 34¹ și 50 din Ordonanța-cadru.

(5) Autoritatea de reglementare are dreptul să intervină, din proprie inițiativă, acolo unde este justificat, sau, în cazul în care în urma negocierilor

nu se poate ajunge la încheierea unui acord, la cererea oricăreia dintre părțile implicate, și, dacă este cazul, să stabilească condițiile în care se realizează accesul sau interconectarea, în vederea atingerii obiectivelor prevăzute la art. 45 din Ordonanța-cadru, în conformitate cu prevederile prezentei ordonanțe și cu respectarea procedurilor corespunzătoare prevăzute la art. 34¹, 36 și 50 din Ordonanța-cadru.

(6) În luarea unei decizii în conformitate cu prezentul articol, autoritatea de reglementare va avea în vedere asigurarea unor condiții de acces și interconectare echivalente pentru servicii echivalente, precum și imposibilitatea condiționării încheierii acordului de acces sau de interconectare de acceptarea unor clauze care nu au legătură cu acesta."

În ceea ce privește dispozițiile art. 5 alin. (5) și alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002, acestea stabilesc, în conformitate cu atribuția generală a *ANRCTI* de a lua, în calitatea sa de autoritate de reglementare, toate măsurile necesare în vederea realizării accesului și interconectării, competența specială a acesteia de a stabili, prin decizie, condițiile în care se realizează interconectarea, inclusiv în cazul în care părțile, în urma unor negocieri, nu au reușit să încheie un acord. Legiuitorul a impus cu caracter general în sarcina furnizorilor doar obligația de negociere, lăsând acestora libertatea de a încheia un acord de interconectare care să corespundă intereselor lor comerciale, însă, în situația în care aceste negocieri eșuează, în vederea asigurării protecției drepturilor și intereselor utilizatorilor finali, *ANRCTI* are dreptul să stabilească condițiile de interconectare. Însă, după cum rezultă și din practica jurisdicțională a *ANRCTI*, autoritatea a urmărit impunerea în sarcina părților a unor obligații-scop, iar condițiile comerciale concrete (mijloacele pentru îndeplinirea obligației-scop) rămâneau la latitudinea părților, urmând a fi stabilite în urma negocierilor dintre acestea.

În concluzie, exercitarea acestei competențe nu are și nu trebuie să aibă ca efect înlăturarea libertății contractuale, însă, desigur, în cazul în care părțile nu pot conveni anumite aspecte concrete și nu pot încheia astfel acordul de interconectare, *ANRCTI* are competența de a stabili aceste aspecte în scopul asigurării accesului și interconectării în condiții adecvate.

Având în vedere aceste considerente, precum și dispozițiile art. 36 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002, care limitează competența materială a *ANRCTI* la soluționarea litigiilor născute în legătură cu obligațiile impuse furnizorilor prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2002 sau ale legislației speciale în domeniul comunicațiilor electronice ori de către *ANRCTI* în conformitate cu aceste dispoziții, rezultă că, în temeiul art. 5 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002, *ANRCTI* este abilitată să stabilească exclusiv acele condiții care sunt în legătură cu obligații de drept public impuse anterior, în speță în legătură cu obligațiile stabilite în sarcina *RCS & RDS* prin Decizia președintelui *ANRCTI* nr. 2849/2007.

Pentru considerentele expuse, având în vedere că nu sunt întrunite condițiile esențiale pentru pronunțarea unei decizii care să țină loc de contract, acest capăt de cerere urmează a fi respins.

2. Capătul de cerere privind obligarea RCS & RDS să încheie acordul în condițiile stabilite prin decizia de soluționare a litigiului în termen de 2 zile de la pronunțarea, respectiv comunicarea acesteia, și stabilirea unui termen

pentru implementare de maxim 3 luni, sub sancțiunea plății de daune-interese în cuantum de 1.000 Euro pe zi de întârziere pentru nerespectarea acestor termene (prin introducerea unei clauze penale în cuprinsul acordului de interconectare)

În sesizarea înaintată, *WTN* a arătat că a solicitat *RCS & RDS*, încă din luna aprilie 2007, negocierea și încheierea unui acord de interconectare, propunând ca soluție tehnică interconectarea indirectă, prin intermediul serviciului de interconectare în vederea tranzitului comutat oferit de S.C. Romtelecom S.A. La data de 5 septembrie 2007, *RCS & RDS* a transmis reclamantei un proiect de acord de interconectare, invitând reprezentantul *WTN* la sediul său în vederea semnării acestuia la data de 7 septembrie 2007. Având în vedere că, spre deosebire de propunerea reclamantei, proiectul stabilea ca soluție tehnică interconectarea indirectă la comutatorul S.C. Romtelecom S.A. Sud-Vest București și, de asemenea, limita sfera serviciilor la serviciul de interconectare în vederea terminării în rețelele celor două părți a apelurilor originate de abonații acestora, la data 10 septembrie 2007, *WTN* a transmis părții observațiile sale cu privire la acest proiect, propunând și o dată pentru semnarea acestuia, însă nici până la data sesizării *ANRCTI* nu a mai primit vreun răspuns din partea *RCS & RDS*.

În cadrul dezbaterilor, prin adresa nr. 14857/27.11.2007, înregistrată la *ANRCTI* cu nr. 7/323802/27.11.2007, *RCS & RDS* a transmis observațiile sale la propunerile *WTN*. Din cuprinsul Anexei 1 - „Soluția de interconectare” la proiectul acordului, rezultă că părțile au acordat în întregime soluția tehnică propusă de reclamantă, *Comisia* constatând astfel acordul părților cu privire la soluția tehnică de interconectare. Ulterior, prin adresa nr. 1672/28.11.2007, înregistrată la *ANRCTI* cu nr. 7/323934/30.11.2007, *WTN* a transmis punctul său de vedere cu privire la observațiile *RCS & RDS*.

Având în vedere aceste considerente, precum și prevederile Deciziei președintelui *ANRCTI* nr. 2849/2007, *Comisia* admite acest capăt de cerere și, constatând că, în cadrul dezbaterilor, părțile au acordat proiectul acordului de interconectare, cu excepția următoarelor aspecte rămase în divergență: sfera serviciilor de interconectare ce vor face obiectul acordului, modalitatea de calcul al cuantumului garanției bancare, precum și introducerea în contract a unei clauze penale, urmează a se pronunța asupra acestora.

a. Serviciile de interconectare ce vor face obiectul acordului

Atât în cuprinsul sesizării, cât și în cadrul dezbaterilor, *WTN* a solicitat ca sfera serviciilor ce vor face obiectul acordului de interconectare să includă, pe lângă serviciul de interconectare în vederea terminării în rețelele operate de cele două părți a apelurilor inițiate de abonații acestora, serviciul de interconectare în vederea terminării apelurilor originate în alte rețele naționale și internaționale, cărora *WTN* le oferă serviciul de tranzit, precum și a celor inițiate de utilizatorii finali ai S.C. Romtelecom S.A. prin selectarea sau pre-selectarea transportatorului ori prin intermediul cartelelor pre-plătite. În replică, *RCS & RDS* a arătat că dorește ca acordul să privească exclusiv furnizarea serviciului de interconectare în vederea terminării apelurilor inițiate de abonații celor două părți.

Comisia arată că, potrivit prevederilor art. 5 alin. (1) și (2) din Decizia președintelui ANRCTI nr. 2849/2007, „Art. 5. – (1) Operatorul va oferi Beneficiarilor cel puțin serviciul de interconectare în vederea terminării la puncte fixe a apelurilor, în condițiile prevăzute de prezentul articol.

(2) Prin serviciul de interconectare în vederea terminării la puncte fixe a apelurilor, Operatorul va asigura preluarea apelurilor din rețeaua Beneficiarului și terminarea acestora la orice număr alocat Operatorului pentru serviciile de telefonie destinate publicului furnizate la puncte fixe, dacă terminarea este posibilă din punct de vedere tehnic la numărul respectiv”, iar, conform dispozițiilor art. 2 lit. a), prin „apel” se înțelege „apelul pentru serviciile de telefonie destinate publicului”.

Așadar, prevederile menționate nu disting după cum apelurile sunt originare în rețeaua beneficiarului sau în rețelele operate de alți furnizori, cărora beneficiarul le asigură serviciul de tranzit, fie acestea naționale sau internaționale. De asemenea, interpretarea literală a acestor dispoziții duce la concluzia că RCS & RDS are obligația de a prelua orice fel de apel din rețeaua beneficiarului, nu numai pe acelea originare în rețeaua acestuia.

Având în vedere principiul de drept potrivit căruia „*Ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*” („Unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să distingă”), rezultă că, în temeiul prevederilor art. 5 din Decizia președintelui ANRCTI nr. 2849/2007, RCS & RDS are obligația de a furniza serviciul de interconectare în vederea terminării apelurilor, indiferent de locul de originare a acestora¹.

De asemenea, precizăm că, întrucât, din punct de vedere tehnic și economic, terminarea apelurilor este același serviciu indiferent de originea apelului, practic un operator putând termina un apel fără să cunoască originea acestuia, costul terminării unui apel fiind totodată același, nivelul tarifelor serviciilor de interconectare în vederea terminării apelurilor nu poate fi diferențiat în funcție de originea apelurilor.

Nu în ultimul rând, menționăm că, potrivit dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002, „Art. 4. – (1) Pentru a se asigura furnizarea și interoperabilitatea serviciilor de comunicații electronice destinate publicului orice operator al unei rețele publice de comunicații are:

a) dreptul de a negocia un acord de interconectare cu orice alt operator al unei rețele publice de comunicații, în vederea furnizării de servicii de comunicații electronice destinate publicului, inclusiv a serviciilor de comunicații

¹ Această interpretare a fost consacrată de către autoritatea de reglementare într-o speță privind aspecte similare, și anume prin Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1284/2005 privind soluționarea litigiului dintre S.C. Netmaster Communications S.R.L. și S.C. Mobifon S.A., respectiv Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1285/2005 privind soluționarea litigiului dintre S.C. Netmaster Communications S.R.L. și S.C. Orange România S.A., aceste decizii fiind disponibile pe pagina de internet a ANRCTI, secțiunea „Litigii între furnizori”, la adresa <http://www.anrcti.ro/DesktopDefault.aspx?tabid=1271>. Menționăm că, deși Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1285/2005 a fost atacată în contencios administrativ de către S.C. Orange România S.A., reclamanta solicitând atât suspendarea executării, cât și anularea acesteia, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, prin Deciziile nr. 433/25.01.2007 și nr. 2922/7.06.2007, pronunțate în dosarele nr. 31394/2/2005, respectiv nr. 31180/2/2005, a respins definitiv și irevocabil cererile formulate de acest operator.

electronice accesibile utilizatorilor prin intermediul unei alte rețele publice de comunicații interconectate cu rețeaua oricăruia dintre cei doi operatori;

b) obligația, la cererea unui terț autorizat în condițiile legii, de a negocia un acord de interconectare cu solicitantul în cauză, în vederea furnizării de servicii de comunicații electronice destinate publicului, inclusiv a serviciilor de comunicații electronice accesibile utilizatorilor prin intermediul unei alte rețele publice de comunicații interconectate cu rețeaua oricăreia dintre părți." Având în vedere că dispozițiile legale menționate nu limitează sfera serviciilor care pot face obiectul acordului de interconectare, rezultă neîndoiește că furnizorii de rețele publice de comunicații electronice au obligația, în baza acordului de interconectare încheiat, de a asigura furnizarea și interoperabilitatea serviciilor de comunicații electronice destinate publicului, inclusiv a serviciilor prestate de alți furnizori.

De altfel, aceste aspecte au fost învederate și în cuprinsul expunerii de motive la Decizia președintelui *ANRCTI* nr. 2849/2007, arătându-se că obiectul acordului de interconectare ce se negociază între părți trebuie să includă și serviciile de comunicații electronice accesibile utilizatorilor prin intermediul unei alte rețele publice de comunicații electronice interconectate cu rețeaua oricăruia dintre cei doi furnizori.

În concluzie, pe baza considerentelor menționate, *Comisia* admite cererea reclamantei privind obligarea *RCS & RDS* la încheierea acordului de interconectare în vederea furnizării serviciului de interconectare în vederea terminării apelurilor, indiferent de locul de origine a acestora.

b. Scrisoarea de garanție bancară

În cadrul primei întâlniri pe fondul litigiului, *WTV* a solicitat stabilirea unei modalități clare de calcul al cuantumului garanției bancare, propunând ca valoarea acesteia să fie determinată inițial în funcție de volumul de trafic estimat a fi terminat în rețeaua *RCS & RDS*, și anume 50.000 minute/lună, urmând ca, în funcție de modificarea acestui cuantum, să se actualizeze și valoarea garanției. *WTV* a mai precizat că nu este de acord cu modalitatea de calcul propusă de pârâtă, în funcție de numărul fluxurilor E1 ale *RCS & RDS* instalate în comutatorul S.C. Romtelecom S.A. din Timișoara și volumul maxim de minute ce poate fi transmis pe aceste circuite ($400.000 \text{ minute/E1} \times 0,0115 \text{ Euro/minut} \times \text{număr circuite E1}$), deoarece valoarea garanției ar fi vădit disproporționată.

Cu privire la necesitatea scrisorii de garanție bancară, *Comisia* învederează că, în practică, furnizorii de rețele și servicii de comunicații electronice utilizează în mod frecvent acest instrument, astfel încât furnizorul care a solicitat constituirea scrisorii să aibă un mijloc de protecție suplimentar în cazul în care cocontractantul nu își execută obligațiile asumate prin contract. În speță, având în vedere diferența semnificativă dintre numărul de utilizatori finali ai celor doi furnizori, precum și faptul că traficul dinspre rețeaua *WTV* către rețeaua *RCS & RDS* va fi superior celui transmis în sens invers, *Comisia* apreciază că pârâta, înainte de a începe furnizarea serviciului de interconectare, are nevoie de un mijloc care să o asigure împotriva riscului de neplată din partea reclamantei, independent de acțiunea în răspundere civilă contractuală pe care o are la dispoziție în condițiile dreptului comun.

Având în vedere aceste considerente, *Comisia* admite cererea reclamantei privind stabilirea, de către *ANRCTI*, a unei modalități de calcul al cuantumului garanției bancare, în condițiile prezentate mai jos.

În ceea ce privește modalitatea de calcul al garanției bancare, acordurile de interconectare încheiate de diferiți furnizori de rețele și de servicii de comunicații electronice cuprind dispoziții diverse. Astfel, în prezent, practica generală nu este unitară cu privire la modul de calcul al garanției.

Comisia arată că modul de calcul trebuie să pornească de la premisa că furnizorul în rețeaua căruia se termină sau urmează a se termina mai mult trafic trebuie să aibă posibilitatea de a se proteja împotriva riscului de neplată. Totuși, la stabilirea cuantumului scrisorii de garanție trebuie avut în vedere și traficul pe care acest furnizor îl termină sau urmează a-l termina în rețeaua celui alt operator, existând posibilitatea de compensare a celor două facturi pentru serviciile de interconectare prestate. Astfel, în cazul apariției riscului de neplată, furnizorul prejudiciat va pierde, prin compensarea celor două facturi, diferența dintre sumele precizate în factura emisă și cea primită, scrisoarea de garanție trebuind să acopere doar această diferență.

În ceea ce privește nivelul traficului care va sta la baza formulei de calcul al cuantumului scrisorii de garanție, *Comisia* consideră că la începutul relației de interconectare volumul de trafic trebuie să fie previzionat. Astfel, se va utiliza estimarea realizată de către *WTV* pentru traficul lunar pe care aceasta îl va termina în rețeaua *RCS & RDS*, și anume 50.000 de minute, și se va considera, în scopul stabilirii unei formule de calcul, că *RCS & RDS* nu va termina trafic în rețeaua *WTV*.

Ulterior, cuantumul scrisorii de garanție poate fi modificat la solicitarea oricăreia dintre părți, în măsura în care nivelul traficului realizat depășește nivelul estimat inițial, scrisoarea de garanție neacoperind astfel în întregime o posibilă pierdere. Cu toate acestea, nivelul traficului utilizat pentru calcul nu poate fi mai mare decât traficul efectiv realizat în ultima perioadă de facturare.

De asemenea, având în vedere că, în practică, facturile sunt emise într-un termen cuprins între 2 și 3 săptămâni de la finalul perioadei de facturare, iar termenul pentru achitarea acestora este de aproximativ 2 săptămâni de la emiterea facturii, *Comisia* apreciază că scrisoarea de garanție trebuie să acopere riscul de neplată pentru o perioadă de maxim 2 luni.

În concluzie, scrisoarea de garanție bancară prezentată de către *WTV* va avea un cuantum inițial de 1.150 Euro, calculat astfel: 50.000 minute/lună * 0,0115 Euro/minut² * 2 luni. Ulterior, la solicitarea oricăreia din cele două părți, cuantumul scrisorii de garanție va fi recalculat conform formulei:

$SG = (F1 - F2) * 2$, unde:

- SG este cuantumul scrisorii de garanție bancară;
- F1 este suma precizată în ultima factură corespunzătoare serviciilor de voce emisă de operatorul în a cărui rețea se termină mai mult trafic;
- F2 este suma precizată în factura pentru serviciile de voce corespunzătoare aceleiași luni emisă de operatorul în a cărui rețea se termină mai puțin trafic.

² Potrivit prevederilor art. 8 din Decizia președintelui ANRCTI nr. 2849/2007, tariful perceput de *RCS & RDS* pentru furnizarea serviciului de interconectare în vederea terminării la puncte fixe a apelurilor nu poate depăși valoarea de 1,15 eurocenți/minut, exclusiv TVA.

Astfel, în situația în care traficul transmis dinspre rețeaua operată de pârâtă către rețeaua *WTN* va depăși traficul terminat de reclamantă în rețeaua *RCS & RDS*, *WTN* poate solicita, la rândul ei, *RCS & RDS* constituirea unei scrisori de garanție, al cărei quantum va fi stabilit în conformitate cu algoritmul precizat mai sus.

c. Daunele-interese (clauza penală)

În sesizarea înaintată *ANRCTI*, *WTN* a solicitat impunerea unei sancțiuni în cuantum de 1.000 Euro/zi de întârziere până la executarea de către *RCS & RDS* a obligației de încheiere a acordului, iar la primul termen pe fond a solicitat ca această sancțiune să fie stabilită sub forma unei clauze penale în cuprinsul acordului de interconectare, argumentând că problema - deja de notorietate - privind atitudinea pârâtei de tergiversare a negocierii și încheierii unor acorduri de interconectare nu ar putea fi remediată decât prin impunerea unei astfel de clauze. În cadrul dezbaterilor, pârâta a arătat că nu este de acord cu introducerea unei clauze penale în contract, precizând că, pentru nerespectarea acordului de către *RCS & RDS*, reclamanta are la dispoziție acțiunea în răspundere civilă contractuală din dreptul comun. Având în vedere aceste considerente, *WTN* a precizat că își menține solicitarea inițială, însă, în măsura în care i s-ar respinge cererea privind impunerea unei clauze penale în acordul de interconectare, dorește ca *ANRCTI* să stabilească daune cominatorii în același quantum.

În ceea ce privește clauza penală, *Comisia* învederează că, astfel cum se arată și în literatura de specialitate, scopul acesteia este determinarea anticipată, prin convenția părților, a întinderii prejudiciului în caz de neexecutare, executare cu întârziere sau executare necorespunzătoare. Clauza penală este o modalitate de evaluare a prejudiciului pe cale convențională, părțile stabilind, prin acordul lor de voință, întinderea prejudiciului și quantumul daunelor care-l vor acoperi, înainte ca acesta să se fi produs. Prin introducerea unei astfel de clauze în contract, părțile sunt scutite de a se mai adresa justiției pentru evaluarea prejudiciului, fiind înlăturate totodată și dificultățile pe care le presupune proba acestuia. Clauza penală fiind expresia acordului de voință dintre părți, este obligatorie pentru acestea, instanța neputând să reducă sau să mărească quantumul, aşadar cu atât mai puțin să stabilească ea însăși acest quantum.

Având în vedere caracterul esențialmente convențional al clauzei penale, *Comisia* respinge solicitarea reclamantei cu privire la impunerea de către *ANRCTI* a unei astfel de clauze în cuprinsul acordului de interconectare.

Referitor la solicitarea, în subsidiar, privind stabilirea de către *ANRCTI* a unor daune cominatorii, având în vedere că reclamanta a formulat această solicitare la al doilea termen pe fond, iar, potrivit prevederilor art. 132 alin. (1) din Codul de procedură civilă, reclamantul poate cere instanței un termen pentru întregirea sau modificarea cererii de chemare în judecată exclusiv la prima zi de înfățișare, *Comisia* nu poate lua în considerare această solicitare, urmând a o respinge.

d. Termenul pentru încheierea și implementarea acordului de interconectare

Referitor la termenul în care urmează să fie încheiat acordul de interconectare, reclamanta a susținut că un termen de 2 zile de la comunicarea deciziei de soluționare a litigiului este suficient, deoarece părțile au convenit deja asupra soluției tehnice de interconectare, iar majoritatea clauzelor contractuale au fost negociate și agreeate.

Având în vedere că solicitarea *WTN* în vederea negocierii și încheierii unui acord de interconectare a fost transmisă *RCS & RDS* în cursul lunii aprilie 2007, precum și prevederile art. 7 alin. (4) din Decizia președintelui *ANRCTI* nr. 2849/2007, *Comisia* urmează a admite în parte solicitarea reclamantei privind stabilirea, de către *ANRCTI* a unui termen pentru încheierea acordului de 2 zile de la data pronunțării sau, după caz, a comunicării deciziei de soluționare a litigiului, precum și a unui termen de implementare de maxim 3 luni, în condițiile expuse mai jos.

Întrucât pârâta a transmis *WTN* un proiect de acord de interconectare la data de 5 septembrie 2007, iar, prin decizia de soluționare a litigiului, *ANRCTI* se va pronunța asupra acelor condiții de realizare a interconectării rămase în divergență, *Comisia* apreciază că părțile au la dispoziție un interval de timp rezonabil pentru finalizarea actelor prealabile încheierii acordului, urmând ca, după comunicarea deciziei de soluționare a litigiului, părților să le rămână o singură operațiune de îndeplinit, aceea de semnare a acordului de interconectare. În consecință, *Comisia* consideră că un termen de 5 zile pentru încheierea acordului dintre *WTN* și *RCS & RDS* este suficient.

În ceea ce privește termenul pentru implementarea acordului de interconectare, în sesizarea înaintată *WTN* a solicitat *ANRCTI* obligarea pârâtei să implementeze acordul până la data de 24 noiembrie 2007, cu atât mai mult cu cât *RCS & RDS* nu a respectat termenul pentru încheierea acordului de interconectare de 15 zile stabilit de prevederile art. 7 alin. (4) din Decizia președintelui *ANRCTI* nr. 2849/2007. Or, având în vedere că decizia menționată a fost comunicată *RCS & RDS* la data de 8 august 2007, termenul pentru încheierea acordului ar fi fost 24 august 2007, iar implementarea efectivă a acestuia ar fi trebuit să fie realizată până la data de 24 noiembrie 2007, în conformitate cu prevederile art. 7 alin. (3) din același act normativ, potrivit căruia „*Operatorul va asigura implementarea prevederilor acordului de interconectare astfel încât furnizarea serviciilor de interconectare să poată începe în termen de 3 luni de la data încheierii acordului*”. În cadrul primei întâlniri pe fondul litigiului, ce a avut loc în fața *ANRCTI* la data de 12 noiembrie 2007, având în vedere că termenul solicitat în sesizare nu mai putea fi respectat din motive obiective, reclamanta a solicitat *ANRCTI* stabilirea acestuia prin decizia de soluționare a litigiului.

Având în vedere răspunsul S.C. Romtelecom S.A. depus de reclamantă la dosar și înregistrat la *ANRCTI* cu nr. 7/204925/20.11.2007, potrivit căruia, în conformitate cu prevederile pct. 4.1.1.6 din „*Manualul de planificare, furnizare și operare*”, anexă la „*Oferta de referință pentru interconectare a S.C. Romtelecom S.A.*”, termenul necesar pentru implementarea serviciului de tranzit este de o lună de la data transmiterii acordului de interconectare încheiat între *WTN* și *RCS & RDS*, *Comisia* apreciază că un termen de 40 de

zile de la data încheierii acordului este suficient pentru implementarea acestuia.

**FAȚĂ DE CONSIDERENȚELE PREZENTATE, PREȘEDINTELE
AUTORITĂȚII NAȚIONALE PENTRU REGLEMENTARE ÎN
COMUNICAȚII ȘI TEHNOLOGIA INFORMAȚIEI DECIDE:**

Admite în parte sesizarea introdusă de S.C. World Telecom Network S.R.L., cu sediul în Str. Palmierilor nr. 13, Timișoara, jud. Timiș, împotriva S.C. RCS & RDS S.A., cu sediul în București, Str. Dr. Staicovici nr. 73-75, et. 2, sector 5, prin care a solicitat ANRCTI, în principal, să pronunțe o decizie care să țină loc de contract în privința acelor clauze asupra cărora părțile nu au ajuns la un acord, iar, în subsidiar, să oblige S.C. RCS & RDS S.A. să încheie acordul de interconectare în condițiile stabilite prin decizia de soluționare a litigiului în termen de 2 zile de la pronunțarea, respectiv comunicarea acesteia, și stabilirea unui termen pentru implementare de maxim 3 luni, sub sancțiunea plății de daune-interese în cuantum de 1.000 Euro pe zi de întârziere pentru nerespectarea acestor termene (prin introducerea unei clauze penale în cuprinsul acordului de interconectare), astfel:

1. Respinge capătul de cerere privind pronunțarea de către ANRCTI a unei decizii de soluționare a litigiului care să țină loc de contract în privința acelor clauze asupra cărora părțile nu au ajuns la un acord;

2. Admite în parte capătul de cerere privind obligarea S.C. RCS & RDS S.A. la încheierea unui acord de interconectare, pe baza proiectului de acord negociat de părți, în următoarele condiții:

a) Acordul de interconectare va avea ca obiect furnizarea serviciilor de interconectare în vederea terminării apelurilor în rețelele operate de părți, indiferent de locul de originare a acestora;

b) Reclamanta va constitui în favoarea pârâtei o scrisoare de garanție bancară în valoare de 1.150 Euro, acest cuantum urmând a fi actualizat ulterior, la cererea oricăreia dintre părți, potrivit formulei de calcul $SG=(F1-F2)*2$, unde:

- SG este cuantumul scrisorii de garanție bancară;

- F1 este suma precizată în ultima factură corespunzătoare serviciilor de voce emisă de operatorul în a cărui rețea se termină mai mult trafic;

- F2 este suma precizată în factura pentru serviciile de voce corespunzătoare aceleiași luni emisă de operatorul în a cărui rețea se termină mai puțin trafic;

c) Termenul pentru încheierea acordului este de 5 zile de la comunicarea deciziei de soluționare a litigiului, iar termenul pentru

implementarea acordului este de 40 de zile de la data încheierii acestuia;

d) Respinge solicitarea reclamantei privind impunerea unei clauze penale în cuprinsul acordului de interconectare.

Prezenta decizie este obligatorie, se comunică părților și se publică pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației.

Prezenta decizie constituie act administrativ-jurisdicțional, putând fi atacată în contencios administrativ, la Curtea de Apel București, în termen de 30 de zile de la comunicare, fără parcurgerea procedurii prealabile prevăzute la art. 7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

**PREȘEDINTE,
DAN CRISTIAN GEORGESCU**

București, 29 ianuarie 2008
Nr. 81